

El conte de la Primavera i el Roser

—Bon dia —va dir la Primavera un matí de Març.

Pero ningú no li va contestar.

Els arbres, prims, marcits, no tenien força per a parlar. Les plantes, poc enraonadores, no deien res. Les flors, que sempre parlen molt, no podien contestar perquè no hi eren.

—Bon dia! —insistia la Primavera.

Però els homes anaven d'un cantó a l'altre del món, dalt dels cotxes, dels avions, dels trens, dels vaixells i el soroll dels motors no els deixava sentir.

—Bon dia! —tornava a dir la Primavera.

Però les dones tenien molta feina comprant menjar, fent el dinar, portant els fills a escola, i tampoc no sentien la Primavera.

—Bon dia! —deia ja tota trista la Primavera en veure el poc èxit que tenia.

Però els vells tenien fred, i amb les bufandes es tapaven fins al nas, o sigui que les seves orelles no sentien les paraules de la Primavera.

—Bon dia! —repetia i repetia.

Però l'aigua dels llacs era freda, i sols pensava com treure's l'hivern del damunt. I els peixos, nedaven ràpids a fi de fer-se passar el mal humor que els donava la manca d'un sol per a poder-se escalfar.

—Bon dia! —es dirigia ara als infants, la Primavera.

Però els infants, els quals semblava que sentien la Primavera, no acabaven d'entendre de què es tractava i tampoc no contestaven ni una paraula.

—Bon dia! —anava seguint la Primavera.

Però la muntanya, ensopida encara per les nevades, no estava pas per escoltar res de res.

Així va passar un dia, sense que ningú no sentís la Primavera. I va arribar la nit.

—Hola! —va dir ara la Primavera.

Però les estrelles badaven mirant-se la lluna i la seva claror i tampoc elles no es van adonar de res.

La Primavera també va provar de dir: Hola! a la lluna, però aquesta en sentir-la, únicament va contestar-li:

—Calla! No em diguis res! Tinc feina.

La Primavera va haver de callar. I va seguir sola perquè ningú no li'n feia cas.

L'endemà al matí, quan tothom es va despertar, la Primavera va tornar a insistir una i moltes vegades, però una i moltes vegades es va quedar sense resposta. Amb tot, la Primavera va seguir saludant a tothom.

—Bon dia! Bon dia! —no es cansava de dir.

Aleshores la Primavera va veure un roser. Un roser que gairebé no tenia més que punxes: tan prim, tan sec, tan eixut com era!

—Es ben mort —afirmava tothom qui passava pel seu costat, tot defungint de mirar-se'l.

I el roser, que no estava pas mort del tot, es consumia de soledat i tristesa. I no plorava, perquè els rosers no tenen llàgrimes per a deixar anar, però s'anava desfent de la vida, poc a poc, en silenci, sense que ningú se n'adonés.

I heus ací que la Primavera el va veure i li va dir:

—Bon dia, roser!

Ell, en sentir-la, se la mirà i junts es posaren a parlar:

—Per què tanta tristesa, roser?

—Perquè ningú no em veu, ni ningú em parla.

—Però, jo he arribat!

—Perquè els homes no s'estimen.

—Però, jo he arribat!

—Perquè els vells van a la mort.

—Però, jo he arribat!

—Perquè als fills els creixen els problemes.

—Però, jo he arribat!

—Perquè els coloms moren a cops de pedra.

—Però, jo he arribat!

I la Primavera, que havia arribat, no aconseguia donar cap mena de joia al roser. La seva angoixa era molt grossa. Però va veure un ocell, i molt cansada, encara va gosar dir:

—Bon dia!

I l'ocell la va sentir i la va entendre.

Es despertà de l'hivern, alçà el cap, i els ulls se li alegraren. Aleshores, volant d'un cantó a l'altre, anava cantant:

—La Primavera ha arribat!

Tant i tant va cantar l'ocell, que l'arbre el va sentir i començà a fer-se fort i valent. Les fulles van néixer entre les seves branques, i va dir:

—Benvinguda Primavera!

La mar es va tornar alegre, i les ones van deixar d'enfadar-se, tot dient:

—Ben arribada siguis, Primavera!

Les plantes també van sentir l'ocell i aleshores van saludar la Primavera. I les muntanyes van treure's la neu i somrients van dir:

—Ja ha arribat la Primavera!

Els peixos dels llacs es posaren a neçar i contents digueren:

—Ja ets amb nosaltres, Primavera!

La lluna es va fer més clara i les estrelles van brillar amb més força, i la terra, tota, cantava:

—La Primavera és amb nosaltres!

Però els homes no la veien ni la sentien. I el roser seguia trist.

La Primavera, que veia tot això, ja no podia ser plenament feliç, i durant les nits anava a fer companyia al roser. Li parlava de com cantava l'ocell, de com nedaven els peixos, de com era feliç la muntanya, de com creixien les plantes, de com brillaven les estrelles i era bonica la lluna. Atançant-s'hi, amb el seu aire net, li anava traient les punxes que el roser duia clavades dintre. I sols, en la nit, durant hores i hores, es deien coses de la terra, dels homes, del cel, del món, de tu, de mi...

Després, el roser acabava adormint-se i cada nit tenia un somni de roses.

Tant feia la Primavera, que un matí, entre les branques del roser va començar a sortir-hi, me-

nuda, molt poca cosa, tota avergonyida: una poncella.

Cap home no s'hi va fixar, cap home no ho va veure. No n'hi havia ni un que tingués temps per a mirar tan poca cosa!

I la poncella es feia gran tota sola, i el roser s'allunyava de la tristesa i de la mort.

Després va venir que el roser, va esclatar ja sense por, plenament triomfant, amb una, i una altra, i una altra... Moltes poncelles!!!

Però els homes, naturalment, no en sabien res, de tot això. Fins que les poncelles es van obrir, estirant-se, aixamplant-se en despertar d'un son pesat, somort, cansat, feixuc. Un dia, una; l'endemà, dues; després, una més i més, i més...

Aleshores, en un moment donat, mentre un vell es moria, i un fill portava un problema que li feia encongir les espatlles, i uns homes s'odiaven, i un colom queia a terra, mort pels cops de pedra, els homes tots, es van quedar parats, quiets, immobils: i es van mirar el roser. I cada home va veure la seva rosa, i s'hi va mirar a dins, i va començar a entendre.

Però després, aquell home, va seguir i ja no hi va pensar més, i aquell no hi va voler pensar, i un altre... No ho sé, però el cas és que després, tot va seguir igual, com si res no hagués passat. Els homes van continuar atrafegats d'un cantó a l'altre, sense temps de sentir res, sense temps de veure res: ni un roser, ni una rosa.

AUREA QUINTANA BAULES.

EL ACABADO

Es notorio que al carácter español y quizás al latino le falta una virtud que en la economía moderna es muy importante: la paciencia.

El español, tanto en la industria como en la literatura o en el deporte, es un hombre que difícilmente tiene paciencia para acabar del todo las cosas. Los españoles son vivos con destellos y reflejos raudos. Pero es característico que la rapidez esté reñida con la constancia. El español ve pronto las cosas y no siente necesidad de seguir analizándolas. Y las cosas a veces hay que analizarlas y sopesarlas mucho.

Un buen estudiante debe obtener alguna matrícula de honor. La matrícula es un premio a la voluntad. El sobresaliente puede ser fruto exclusivo de la inteligencia. La matrícula exige aprenderse la letra pequeña y sobre todo darle un buen repaso a la asignatura después de estar dominada. ¡Qué difícil es esto!

La vida moderna no incita ciertamente al acabado perfecto porque no hay tiempo para, una vez dominado un asunto, seguir insistiendo en él. (Los españoles, por ejemplo, no puntuamos del todo los escritos contando con que lo hagan en la imprenta.)

Hay un dicho bastante tonto e inexacto que dice que cuando las cosas están bien, ya están bien. En realidad, las cosas, con frecuencia, están insuficientemente bien.

El médico, a veces, no ha leído con detenimiento todos los análisis. El abogado no ha pulido del todo el informe. El industrial no ha acabado el producto. En la literatura los ejemplos son evidentes. Ortega y Gasset fue un gran talento. Otros filósofos alemanes, con menos inteligencia, han construido un esquema y creado una escuela. Jardiel Poncela era festivamente ingenioso. Pero sus comedias están por pulir y terminar.

El Seat tiene un buen motor y está equilibrado